

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

Consideratio quinta de peccatis, quâ Dei Iustitiæ & Misericordiæ
aduersantur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

*Consideratio quinta de peccatis quæ Dei Iustitiæ
& misericordiæ aduersantur.*

P R I M U M considera, D E V M D. N. non minus esse Iustum, quam misericordem. ad Iustitiam autem eius spectat, æquè peccatores castigare atque remunerare Iustos. Statim autem atque aliquis peccat, peccatum ipsum ante diuinum eius tribunal clamat, petens Iustitiam contra ipsum peccatorem. Et nonnunquam ex occultis Dei iudicijs exauditur primi peccati mortiferi clamor: ferturque definitiua sententia, qua peccator damnatur ad infernum, quæ sententia statim executioni mandatur, quemadmodum euenit Apostatis Angelis, ob primum peccatum in cælo admissum; & innumeris hominibus, quos in primo delicto mors deprehendit. Interdum autem suspenditur sententia vsque ad secundum peccatum: & tunc promulgatur, & executioni mandatur. alias verò plura peccata expectantur, vt plus temporis pœnitentiæ relinquatur: donec eorum clamor, quemadmodum *Sodomorum, multiplicatus*, ita vrgeat diuinum ipsum tribunal, vt sententia eò seuerior expediatur, quod fuit patientia diuina diuturnior: vt simul omnia, & vno momento luant, quæ longo tempore perpetrarunt. Quod cum ita sit: quos clamores dederint tua peccata ad Iustitiæ diuinæ tribunal, iustam contra te ultionem petentia? quis autem eam continuit, ne ad primum peccatum, aut ad secundum saltem, vel tertium de te vindicta sumeretur? Quis ipsum Indicem flexit, vt diutius te expectaret, & longius tempus darèt pœnitentiæ? Quod cum opera tua non promerentur, signum est diuinam misericordiam se inerpofuisse, ac iustitiam ipsam continuasse: vt sic ad dolorem tuorum peccatorum, vitæque emendationem prouocareris. O Iustissime Iudex fateor, me iuxta diuinæ tuæ Iustitiæ leges promeritum fuisse infernum: sed cum tua misericordia à tanto periculo me hætenus liberauerit: ego meum peccatum lugebo semper; non tam ob pœnam promeritam, quam ob amorem, quo illam auertisti. En constituo me ante iustitiæ tuæ tribunal, cui diuina tua etiam misericordia affideat: vt in hac vita ea ratione me punias, vt gratiæ tuæ restituat. *Hic vte, Domine, hic seca vt in aeternum parcas.*

D E I N D E considera, apud idè diuinæ Iustitiæ tribunal ipsa peccata petere vt etiam temporalia supplicia peccatoribus inferantur, ad aliorum exemplum & cautelam: Et huiusmodi petitiones sæpè exaudiri ideoque Dominum D. N. mittere morbos, rerum penuriam, ignominias, rerum pretiosissimarum & charissimarum iacturas, aliæque mille infortunia, quæ oculis tuis quotidie perspicias etenire tuis conciuibus: & cum tua peccata similem etiam vindictam de te sumi petierint, distulit Iustitia diuina manumque retraxit à grauib; & ignominosis pœnis, quas intulit aliis. *Quæ*

*Deus iustus
& misericors.*

1. Punctum

*Peccata nos
accusant.*

Genes. 18.

S. August.

2. Punctum.

*Temporales
pœnæ peccatis
debitæ.*

quas tu non minus fuisti promeritus, quam illi. Nullam enim pœnam aut supplicium sustinet vnus peccator, quod non sit etiã promeritus alter: cùm quodcunq; sit minus ipso inferno, quem est promeritus. Quoties ob tuam gulam aliamve sensualitatem promeritus fuisti sanitatem amittere, aut in morbũ grauẽ incidere? à quo tamen te Deus præseruauit: Quoties in aliquod peccatum incidisti, quod si alijs innotuisset, euasisses infamis, aut bonam opinionem amisisses: **D**eus verò ita rem disposuit, vt maneret occultam: vt sic honori tuo consuleret: cùm tu peccatis tuis honorem illi detrahere studeres? Quis hoc totum effecit, nisi diuina misericordia, quæ misericordiæ tantæ misera, diuinæ Iustitiæ rigorem temperauit? Quod si aliquam tibi misit calamitatem: voluit, vt eò citius peccatum desereres, gemens ob causam, quam tali pœnæ dedisti. Nunc ergò lacrymas funde: non tam ob supplicium, quod es promeritus, quam ob Deum ad eò bonum offensum. qui cùm iustè potuisset iustitiæ rigore in te animaduertere: sese tamen continuit, & misericordiæ magnitudinem potius ostendit, miserans tui ob tuam imbecillitatem; aut tanquam filium puniens; commutans seueri Iudicis officium in beneuoli Patris animum.

COGITARE etiã licet, ad idem tribunal diuinum millies accessisse *Dæmones* petentes, integrè & plenè ipsorum te manibus tradi; aut potestatem sibi fieri, te grauioribus tentationibus, alijsq; aduersitatibus prosequendi: Et similiter peruenisse aliquos *homines* à te affectos iniuria, petens & orationibus obsecrantes vindictam de te, quam ipsius Iustitiæ committebant: ipsas quoque *creaturas*, rationis & sensus expertes, quibus cum Creatoris iniuria abuteris, veluti clamare ad idem tribunal, petentes *liberari* à tyrannide, qua in tua potestate premuntur. Et quãuis cõtra alios huiusmodi clamores sepè exaudiantur, nõ tamẽ sunt cõtra te exauditi: vt hac ratione moneris audire clamores, quibus diuina misericordia te prouocat & impellit ad clamandum, vt tuorum peccatorum veniam lacrymis ac gemitibus obtineas.

DENIQ;VE cogitabis, Iudicem tuum iustissimum in suæ Iustitiæ tribunali sedentẽ, & in sinistra manu *ferreã virgã* tenentẽ, ad impios, qui in die Iudicij ad eam manum stabunt, puniendos & conterendos: quibus dicit **b** *discedite à me maledicti in ignem æternum, qui paratus est Diabolo & angelis eius;* in dextera verò habentem *coronam* gloriæ, ad bonos, qui tunc ad latus eius dextrum stabunt, remunerandos, quibus dicit **b** *venite benedicti Patris mei possidete paratum vobis regnum à constitutione mundi.*

COGITA deinde, quòd nunc audias benignissimi huius Iudicis verba, qui ferream virgam tibi ostendens, dicat; si vt mea Iustitia exigit, tuaque peccata promeretur, vellem tecum agere; meritò possem hac virga te com-

minue-

a Osee 29.

3. Punctum
Virga & corona.
b Matth 25.
41.34.

minuere, & in infernum præcipitare, quod, cum facere nouerim, contere ipsemet cor tuum magna contritione, ego enim *cor contritum & humiliatum non despiciam*; ostendens verò coronam gloriæ, tibi dicat: iuxta meam iustitiæ rectitudinem, iam ob tua scelera coronam hanc amiseras: quam tamen hæcenus ex magna misericordia tua tibi reseruauit, cupiens, te ea gaudere, si pœnitentiam agas, & vitam emendes.

Quæ uerba ubi audieris profundè te supremo huic iudici prosterne: qui benignum ad eò Patrè se tibi præbet; gratiasq; ages maximas ob tot beneficia, dicens cum Dauide. *benedic anima mea Domino, & omnia que intra me sunt nomini sancto eius: benedic anima mea Domino, & noli obliuisci omnes retributiones eius: qui propitiatur omnibus iniquitatibus tuis, qui sanat omnes infirmitates tuas: qui redemit de interitu uitam tuam, qui coronat te in misericordia & misericordionibus.* Quomodo verò non censebitur *corona* misericordiarum, cuius nec sit initium, nec finis: siquidem ab ipsa æternitate uoluit te misericordijs replere: quibus etiam per totam æternitatem te coronare intendit? Quam obrem desleas peccata tua pœnitentia uera: ut reddat tibi **DEVS** *coronam* quam daturum se promissit ijs, qui cinere se operiunt.

*Sexta Consideratio de peccatis nostris, qua sunt contra Christi
D. N. Redemptionem.*

CONSIDERA imprimis, infinitam Dei Maiestatem, cum innumera hominum peccata & tua ipsius in illis cerneret, decreuisse, ex mera sua misericordia, fieri hominem, ut remedium illis afferret; quo remedio omnes admirandas suas perfectiones manifestaret; quas proinde omnes tu offendis, cum peccas: eadè uerò te ad dolendum & pœnitendum prouocât.

INFINITAM suam CHARITATEM ostendit PATER, a sic diligens mundum, ut filium suum unigenitum daret: ut omnis qui credit in eum, non pereat; sed habeat uitam æternam. Tu uerò ad eò fuisti malus, ut nec eum dilexeris, qui ad eò te dilexit; nec magnificeris donum ad eò pretiosum ab ipso tibi oblatum: sed illud reieceris: ut expleres quod tuo palato arridebat. Et licet Fide credas, & b *confitearis te nosse Deum*, quia tamen *factis eum negasti*, indignus factus es uita æterna.

IMMENSAM suam BONITATEM FILIUS ostendit, cum infinitam suam personam humanæ naturæ communicans, cum omnibus hominibus cõanguinitatem iniit: ut donis à se oblati eos deuinceret: & ipsi tanquã cognati ipsiusmet Dei incarnati ad ipsum accederent. Tu uerò ab hac nobilitate degenerasti, teque abieicisti, ut fieres peccati uile mancipium: potius honori tibi ducens, fieri filium Sathanæ, quam filium esse DEI, & Christi fratrem.

MISERICORDIAM suam manifestauit, compassus suorum inimico-

rum

c Psa. 50. 19
Mors & uita
in manibus
tuis.

3.

1 Psa. 102. 1.

Corona mi-
sericordie æ-
terna.

c Isa. 61. 3.

VI.

Deus redemptor.
1. Punctum

2.

a Ioan. 3. 16.
Patris charitas.

b Tit. 5. 16.

3.

Filij bonitas.